

Arrest

nr. 65 148 van 26 juli 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. DE NUL loco A. BOURGEOIS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 12 augustus 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer S. I. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Urosevac, Kosovo en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog vluchtte u samen met uw ouders naar Macedonië. Daar woonde u in het

vluchtelingenkamp Stenkovac in Suto Orizari/Shutka (Skopje). U leerde er uw partner, S. S. (O.V. 6.669.341), kennen. Omdat u in dat kamp lastig gevallen werd door Albanezen en op een dag tevens met een mes werd gestoken, ging u ongeveer 2 jaar voor uw vertrek naar België samen met uw partner in een zelfgemaakte tent wonen onder een brug over de rivier Vardar dichtbij het dorp Zlokukani (Skopje). Ook daar werd u nooit met rust gelaten. U werd gepest, uitgescholden en geslagen. Op een dag lokten een aantal Albanezen een gevecht met u uit. Uw partner kwam u helpen, waarna ze haar met een houten stok sloegen, met een gebroken been tot gevolg. U ging met haar wel 50 keer naar het ziekenhuis voor ze haar wilden helpen. Aangezien u niet wist waar u terecht zou kunnen en omdat ze u toch niet ernstig zouden nemen en zouden helpen, ging u bij geen enkele autoriteit hulp zoeken. U kan niet naar Kosovo terugkeren omdat u daar geen huis meer heeft en er als Roma gezocht en geïsoleerd wordt. Mogelijks heeft uw vader in het verleden iets misdaan waardoor de Albanezen wraak willen nemen op uw vader door zijn kinderen te viseren. Omdat u in Macedonië geen leven had en regelmatig mishandeld werd, besloten u en uw partner het land te verlaten. Om die reden wenst u ook niet naar Macedonië terug te keren. Daarnaast is het ook niet uw land. Na een reis van 2 dagen arriveerde u op 12 augustus 2010 in België, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw geboorteakte, afgeleverd te Urosevac op 27 mei 2001; van een verklaring afgeleverd tevens te Urosevac door het hoofd van de politie van Urosevac, S. B., op 13 september 2001, waaruit volgens u verklaringen moet blijken dat u niet naar Kosovo kan terugkeren omdat u er door de politie gezocht wordt; en van een Belgische geboorteakte van uw zoon C. S., afgeleverd te Brussel op 3 november 2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat aan uw beweerde identiteit, uw afkomst uit Kosovo en dus ook aan het feit dat u over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken, geen enkel geloof kan gehecht worden. U slaagde er vooreerst niet in uw identiteit, afkomst uit Kosovo en Kosovaarse nationaliteit op overtuigende wijze aan te tonen. Ter staving hiervan legde u een geboorteakte van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) afgeleverd te Urosevac op 27 mei 2001 neer. Naar u verklaarde werd deze wellicht door uw vader afgehaald in Urosevac, toen jullie reeds twee jaar in Macedonië woonden (gehoorverslag CGVS, p. 7). Na nader onderzoek van deze geboorteakte dient echter vastgesteld te worden dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van dit document. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van dit document blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten. Zo stemt de gebruikte template niet overeen met de in 2001 gebruikte UNMIK-geboorteaktes, bevat de Franstalige hoofding op dit document een ernstige spellingsfout, zijn de gebruikte UNMIK ID-nummers op dit document onvolledig, wordt hetzelfde persoonlijk ID-nummer gebruikt voor drie verschillende personen en werd het document in het Servisch opgesteld in plaats van in het Albanees, waarbij bovendien foutieve diakritische tekens werden gebruikt. Daarnaast legde u nog een tweede document neer waaruit tevens uw afkomst uit Kosovo zou moeten blijken. U legde dit document uitgereikt op 13 september 2001 te Urosevac tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal neer om aan te tonen dat u in Kosovo gezocht wordt (CGVS, p. 6). Aan dit door u neergelegde document kan evenwel ook niet de minste bewijskracht gehecht worden. In de hoofding van dit document staat vooreerst aangegeven dat dit document uitgereikt werd door de MUP/SUP (Ministarstvo Unutrasnjih Poslova; Nederlands: Ministerie van Binnenlandse zaken) van Urosevac. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat het hier de Servische politiediensten betreft. Sinds het einde van de oorlog in Kosovo zijn deze evenwel niet langer actief in Kosovo. Overeenkomstig VN-resolutie 1244 van 10 juni 1999 hebben de Servische autoriteiten zich integraal teruggetrokken uit Kosovo op het ogenblik dat UNMIK het bestuur in Kosovo overnam. Het feit dat dit door u neergelegde document daarenboven de UNMIK-stempel van de gemeente Ferizaj/Urosevac draagt, is onmogelijk. Beide instanties hebben immers geen enkel uitstaans met elkaar. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen afgelegd over dit document geenszins overeenstemmen met de inhoud van dit document. Volgens uw verklaringen toont dit document aan dat u niet in Kosovo kan blijven wonen omdat u er door de politie gezocht wordt (CGVS, p. 6). Volgens de inhoud van dit attest gaat het hier evenwel om een verklaring die u op 13 september 2001 ten overstaan van de politie (MUP/SUP) van Urosevac aflegde en waarbij u te kennen gaf die dag bedreigd en fysiek mishandeld te zijn door etnische Albanezen, waarbij u ernstige verwondingen opliep. Dit stemt op zijn beurt niet overeen met uw eerdere verklaringen sinds 1999 nooit meer naar Kosovo teruggekeerd te zijn (CGVS, p. 3). U bracht ook geen dergelijke gebeurtenis ter sprake tijdens uw gehoor op het

Commissariaat-generaal. Nochtans werd u toen uitvoerig gehoord over al uw problemen. Door het neerleggen van deze documenten zonder objectieve bewijswaarde, waaruit nochtans uw identiteit, uw afkomst uit Kosovo en uw nationaliteit zou moeten blijken hebt u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. U legde ook geen enkel ander (overtuigend) document ter staving van uw identiteit neer. Daarnaast kon u ook uw jarenlange verblijf in het vluchtelingenkamp van Stenkovac, dat werd opgericht in 1999 met het oog op het opvangen van voor de oorlog op de vlucht geslagen burgers uit Kosovo, niet aantonen. Ook dit ondermijnt uw beweerde afkomst uit Kosovo. U verklaarde in dit verband als vluchteling in Macedonië over een (vluchtelingen)kaart te hebben beschikt, die het u ondermeer mogelijk maakte zich in Macedonië te identificeren en die om de 2 à 3 maanden diende vernieuwd te worden (CGVS, p. 5 ev.). U geraakte dit document, luidens uw verklaringen, evenwel kwijt tijdens uw reis naar België (CGVS, p. 6). Het feit dat u uw identiteit, afkomst uit Kosovo en Kosovaarse nationaliteit helemaal niet op geloofwaardige wijze aantoont, is bovendien een element dat van dien aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventuele risico van vervolging, enz.). Het ondermijnt dan ook in ernstige mate de rest van uw asielrelaas. Voor wat Macedonië betreft – waar u sinds 1999 tot uw vertrek naar België in 2010 beweerde woonachtig te zijn geweest – dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u uit Macedonië vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in Macedonië geen leven en geen mogelijkheden te hebben, alsook dat u er door Albanezen lastiggevallen en uitgescholden werd (CGVS, p. 9 -10). Zo braken ze uw partner haar been met een stok wanneer zij u wilde beschermen (CGVS, p. 9). Er dient in dit verband echter vooreerst gewezen te worden op een aantal inconsistenties in uw verklaringen, die uw geloofwaardigheid bijkomend ondermijnen. U stelde vooreerst dat u met uw partner nooit naar een arts ging om haar gebroken been te verzorgen omdat ze u daar niet willen (CGVS, p. 9), later verklaarde u evenwel dat ze u wel wilden helpen, maar mits betaling en dat u er geen geld voor had (CGVS, p. 9 -10). Gevraagd of ze uw partner onderzochten repliceerde u dat ze dat wel deden en dat u uiteindelijk niets moest betalen omdat ze medelijden met u hadden (CGVS, p. 10). Voorts kan hier tevens gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. U beweerde wel 50 keer het ziekenhuis bezocht te hebben vooraleer ze uw partner wilden helpen (CGVS, p. 10), terwijl uw partner tijdens haar gehoor te kennen gaf onmiddellijk geholpen te zijn geweest (gehoorverslag CGVS partner, p. 7). Wat er ook zij, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Macedonische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Macedonië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden. Voornoemde wet voorziet ondermeer in de oprichting van een gespecialiseerd agentschap om de rechten van minderheden te beschermen. Dit onafhankelijk overheidsorgaan heeft tot taak de Macedonische overheid bij te staan met advies over minderhedenaangelegenheden. Bovendien is Macedonië het enige land ter wereld met een Roma minister en met een groot aantal Roma ambtenaren op hoge overheidsposities. De autoriteiten in Macedonië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Macedonische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Dit project heeft algemeen gesproken een positieve invloed op de situatie van de Macedonische Roma. Zo werd in het kader van deze "Decade of Roma Inclusion" door het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid een Departement

voor de Implementatie van de 'Roma Decade and Strategy' opgericht. Dit departement coördineert alle activiteiten die door de bevoegde overheidsorganen die betrokken zijn bij de realisatie van de Strategy worden ondernomen. De Macedonische overheid wordt bij de uitvoering van haar actieplannen ook bijgestaan door organisaties als de OSCE Spillover Mission to Skopje. De OSCE doneerde in dit verband bijvoorbeeld in 2008 het kantoomateriaal dat het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid nodig had om het voornoemde departement in werking te kunnen stellen. Tevens opende het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid, in samenwerking met Roma ngo's, informatiecentra in de die steden waar een aanzienlijke Roma-gemeenschap leeft zodat op deze manier de prioriteiten die in de actieplannen zijn opgenomen beter gerealiseerd kunnen worden. Tevens neemt de Macedonische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion maatregelen om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen. Zo organiseerde het Ministerie voor Gezondheid, in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen", mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma, in Macedonië. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat er in Macedonië talloze ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. De algemene situatie voor de Roma in Macedonië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Voorts verklaarde u voor uw problemen in Macedonië nooit een beroep gedaan te hebben op de Macedonische politie en/of andere autoriteiten omdat u niet wist bij wie u terecht zou kunnen en omdat ze u toch niet ernstig zouden nemen en u toch niet zouden helpen (CGVS, p. 11 -12). Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het feit dat ze u niet ernstig zouden nemen en u niet zouden helpen is daarenboven niet gestoeld op objectieve gegevens. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2011 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2011 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politioneel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle Macedonische inwoners in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd. Ook inzake de asielaanvraag van uw partner, S. S., heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De rest van de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het geboortecertificaat van uw zoon Cevair toont enkel aan dat hij in België geboren is en heeft verder geen invloed op bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S. S. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Lipjan, Kosovo. Tijdens de oorlog in Kosovo vluchtte u samen met uw ouders naar Macedonië. Daar woonde u in het vluchtelingenkamp Stenkovac in Suto Orizari/Shutka (Skopje). U leerde er uw partner, I. S. (O.V. 6.669.333), kennen. Aangezien uw ouders omwille van een oude vete tussen hen en de ouders van I. jullie relatie niet wilden aanvaarden, liep u samen met I. weg en gingen jullie onder een brug aan de rivier Vardar samenwonen. Daar werden jullie door Albanezen niet met rust gelaten, hadden jullie veel honger en kon I. niet gaan werken. Toen u op een dag I. wilde beschermen toen hij aangevallen werd door onbekende Albanezen, braken ze uw been met een houten stok. Hiervoor werd u in het ziekenhuis geholpen door een arts. Aangezien u toch niet zou geloofd worden, ging u nergens bescherming zoeken. Omdat jullie in Macedonië de Albanezen vreesden, besloten u en uw partner het land te verlaten. U heeft het gevoel niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat Roma er niet gewenst zijn en omdat u daar geen huis meer heeft. Na een reis van 2 dagen arriveerde u op 12 augustus 2010 in België, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende. U heeft geen enkel document in uw bezit.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt vooreerst dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, I. S., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[het onderdeel “motivering” uit de beslissing inzake I.S. wordt hernomen]

Voorts dient opgemerkt te worden dat ook u geen enkel document neerlegde waaruit uw afkomst uit Kosovo blijkt. Gelet op het feit dat uw partner in het kader van zijn asielrelaas een valse geboorteakte en verklaring neerlegde en aan zijn afkomst uit Kosovo geen geloof werd gehecht (cf. supra), kan bijgevolg ook aan uw afkomst uit Kosovo ernstig getwijfeld worden. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Lipjan in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat

er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de schending van “*de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, van “*artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus*” en van “*artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout*” in.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motiveringen zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers verklaren geboren te zijn in Kosovo. Ze zouden tijdens de Balkanoorlog naar Macedonië zijn gevlucht, waar ze geïsoleerd en belaagd werden door Albanezen. Aangezien beide verzoekers verklaarden de Kosovaarse nationaliteit te bezitten kan minstens worden verwacht dat zij Kosovaarse identiteitsdocumenten neerleggen om hun nationaliteit aan te tonen. Dit is niet het geval. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel stuk neerlegt en onderzoek heeft aangetoond dat verzoekers Kosovaarse geboortebekrijging en het attest uitgereikt in Urosevac klaarblijkelijk vals zijn, wat door verzoeker niet wordt betwist noch biedt hij hiervoor een aannemelijke verklaring. Ter terechtzitting

bevestigt verzoeker dat hij deze stukken via derden ontving en ervoor betaald heeft. Dit kan enkel het frauduleuze karakter van de documenten bevestigen nu dient aangenomen te worden dat verzoeker, die niet door de Kosovaarse staat wordt vervolgd, ook geen redenen had om niet rechtstreeks en persoonlijk zijn identiteitsdocumenten op te vragen. Verzoekende partijen menen enkel dat *“de Roma minderheid in Kosovo discriminaties ondergaat”* en ter terechtzitting bevestigen ze opgegroeid te zijn in Macedonië en niet naar Kosovo te willen gaan. Aldus stelt de Raad vast dat verzoekers op intentionele wijze hebben getracht de Belgische asielinstanties te misleiden wat hun algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuithaalt. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en derhalve evenmin dat hun asielaanvraag dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Kosovo. De bewering *“Dat de overwegingen van de tegenpartij betreffende de situatie van de Roma minderheid in Macedonië niet van pas zijn daar dit het land van herkomst van de verzoeker niet betreft”* kan dan ook niet gevolgd worden.

4.3. Voorts berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Waar verzoekers menen *“Dat indien de tegenpartij de authenticiteit van de documenten die door de verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neergelegd werden betwist, om zijn identiteit en zijn nationaliteit te staven, moest dan de tegenpartij deze identiteit op andere manieren nagaan”* benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel steunt op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekers tonen niet aan in de onmogelijkheid te zijn om identiteitsdocumenten neer te leggen.

4.4. Verder halen flagrante tegenstrijdigheden inzake elementaire gegevens de geloofwaardigheid onderuit van de voorgehouden asielmotieven. Waar verzoeker beweerde dat zij het vluchtelingenkamp dienden te verlaten omwille van problemen met Albanezen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.3) verklaarde verzoekster dat dit te wijten was aan een onenigheid tussen hun families. Verzoekster wijzigt haar verklaringen nadat ze geconfronteerd werd met de verklaringen van haar partner in *“De grootste reden was ook door de Albanezen”* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.3). Verder is niet aannemelijk dat verzoekster omwille van haar Roma-herkomst medische hulp geweigerd werd en zoals verzoeker beweerde *“we zijn misschien wel 50 keer gegaan voor ze ons die ene keer geholpen hebben”* (gehoorverslag verzoeker, p.10). Verzoekster heeft dit immers geheel ondubbelzinnig ontkend en verklaarde dat ze meteen medische hulp kreeg voor haar beenbreuk (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.7). Verzoekers bieden geen aannemelijke verklaring voor deze incoherenties, wat de waarachtigheid van hun asielmotieven verder onderuithaalt. Daarenboven, voor zover de discriminatie en mishandeling waar zouden zijn, tonen verzoekers niet aan dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. In zoverre verzoekers volhouden in een vluchtelingenkamp verbleven te hebben, tonen ze evenmin aan geen beroep te kunnen doen op de aanwezige internationale en niet-gouvernementele organisaties.

4.5. De Raad ziet tenslotte de relevantie niet in van de argumenten *“dat een vendetta systeem nu nog in dat land van toepassing is”* en *“Dat niemand het mag ontkennen dat het bestaan van een dergelijke ereschuld tot vreselijke gevolgen, en zelfs tot de dood aanleiding kan geven”*, nu verzoekers nooit betrokkenheid hebben aangevoerd bij een vendetta, maar enkel van *“een oude ruzie (...) het was om een kleinigheid”* (gehoorverslag verzoekster, p.3). Verzoekers beperken zich verder tot algemene, theoretische beschouwingen inzake vluchtelingenrecht en verwijzingen naar algemene informatie inzake de algemene situatie in Kosovo en Macedonië. Dergelijke algemene verwijzingen volstaan echter geenszins om aan te tonen dat verzoekers in hun beweerde land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Waar verzoekers in dit verband argumenteren “*dat de tegenpartij in dit opzicht, haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat de verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen*” wijst verweerder er terecht op “*dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009)*”.

5.3. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK